

KUS IN HET MAANLICHT

WILMA HOLLANDER

KUS
IN HET
MAANLICHT

Colofon:

Omslagontwerp: © Wilma Hollander

Omslagillustraties: © Elena Mikhaylova

© Vichvarupa

Foto auteur: © F.W. Hollander

Kus in het maanlicht: oorspronkelijke uitgave © 2021

Herziene uitgave: © 2023 Wilma Hollander in samenwerking
met Brave New Books

ISBN: 9789464808841

© 2023 Wilma Hollander

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever c.q. auteur.

*Don't wait to be happy until
the hard times
are over...*

I'm going to try for the sun
© Donovan 1965

Van Wilma Hollander verschenen bij diverse uitgevers de volgende romans als paperback en/of e-book, luisterboek en groteletter-editie :

De Onder de Griekse zon-serie:

1. Onder de Griekse zon
2. Dans der Liefde
3. Vlinders op de vensterbank
4. Opnieuw verbonden

De Rozen van Beekbrugge-trilogie:

1. Smaak van Liefde
2. Zoete Wonderen
3. Heerlijke Dromen

Stand alone-romans:

- * Zomerdroom
- * Een Zomernacht (Bouzouki Boogie)
- * Verscheurd Verlangen
- * Harteloos
- * De Zomer van 1970
- * Kus in het Maanlicht

Non-fictie:

- * Een Hollandse Kijk op Pilon – reisgids

The Spanish Armada

old English folk song

In May fifteen hundred and eighty-eight,
Cries Philip, "The English I'll humble;
For I have taken it into my Majesty's pate,
And their lion, oh! down he shall tumble.
They lords of the sea!"—then his sceptre he shook,—
"I'll prove it an arrant bravado.
By Neptune! I'll knock 'em all into a nook,
With the invincible Spanish Armada!"

Proloog

Cornwall – 15 januari

Met trillende vingers pakte Henry McLeod zijn pen op, en staaarde naar de nog lege bladzij in het zwarte boekje dat voor hem op tafel lag. Er was zo veel om te vertellen, zo veel om uit te leggen – en hij had nog maar zo weinig tijd. Zijn blik dwaalde onrustig weg van het papier, weg van de woorden die hij moest schrijven, vanavond, nu het nog kon.

Het was al laat, ver na sluitingstijd, maar wat hij zojuist had gehoord, was te belangrijk om uit te stellen. Travis Kenmarric was een uitzonderlijk goede detective, dat had hij al eerder bewezen met zijn onderzoek naar Laura. Oké, zijn methodes waren niet altijd volgens de wet, maar zonder hem had hij niet eens geweten hoe het met haar ging of waar ze nu woonde. En Laura moest absoluut weten wat Travis had ontdekt.

Zijn gezicht vertrok toen er een felle pijn door zijn linker bovenarm schoot. Het drukkende gevoel op zijn borst nam toe en hij voelde het inmiddels vertrouwde klamme zweet op zijn voorhoofd verschijnen.

Allemaal aanwijzingen dat het niet lang meer zou duren. Hij was niet bang voor de dood, keek er zelfs naar uit, maar niet vanavond. Eerst moest hij alles wat er was gebeurd nog opschrijven. Alleen dan kon Laura begrijpen waarom hij had gedaan wat hij had gedaan en – belangrijker nog – ermee doen wat zij vond dat juist was.

De pijn trok langzaam weg en hij slaakte een bevende zucht. Gelukkig, er wás nog tijd. De priemende jakhalsogen keken hem vanaf het plankje dwingend aan, alsof ze hem wilden aansporen om haast te maken. Ha, alsof hij dat zelf niet wist!

Met zijn lippen grimmig op elkaar geklemd, pakte Henry de pen nog wat steviger vast, boog zich over het papier en begon gehaast te schrijven. *'Als je dit leest, lieve Laura, dan ben ik er niet meer...'*

Hoofdstuk 1

Cornwall – drie weken later

‘Dat meent u niet!’ Verbijsterd staarde Laura de notaris aan. ‘Ik geloof er niets van. U moet zich vergissen. Ik kende oom Henry nauwelijks.’

De man tegenover haar achter het bureau glimlachte beleefd. Hij streek even over zijn keurig getrimde snor en keek haar over de rand van zijn gouden brillette meelevend aan. ‘Ik begrijp dat het u overvalt, Miss Kranendonk, maar het testament is meer dan duidelijk. U bent de enige erfgenaam van wijlen Henry McLeod, en al zijn bezittingen gaan op u over. Tenzij u de erfenis afwijst, wat ik u niet zou aanraden. De Rode Kater is altijd een goedlopend bedrijf geweest, en u kunt het ongetwijfeld met een zeer aantrekkelijke winst verkopen.’

Laura fronste haar voorhoofd. ‘Verkopen?’

‘Dat lijkt me voor u de juiste mogelijkheid, gezien het feit dat u in het buitenland woont.’ De notaris kuchte even. ‘Mocht u dat willen, dan zou ik u in contact kunnen brengen met een geïnteresseerde. De beslissing is aan u, uiteraard, maar ik denk dat het verstandig is om zo snel mogelijk tot verkoop over te gaan. Dus als u mij toestaat...’ Hij schoof een visitekaartje naar haar toe. ‘Deze meneer heeft mij gevraagd u persoonlijk zijn kaartje te overhandigen. Hij zou heel graag een afspraak met u willen maken.’

‘Ruan Tremayne...’ las Laura hardop. Haar frons werd dieper. ‘Een hotelmanager uit Londen? Vertel eens, waarom zou iemand als hij een bedrijfspand in een klein gehucht midden in Cornwall willen kopen?’

‘Mr Tremayne is hier geboren. Na zijn schooltijd is hij naar Londen gegaan, waar hij zeer succesvol is in de hotelbranche. En dan heb ik het niet over kleine toeristenhotelletjes, maar

over de vijfsterren-categorie. Vanwege omstandigheden wil hij zich weer in Lerryn vestigen. De Rode Kater zou perfect voor hem zijn.'

'Als hotel?' Laura pakte de foto op die de notaris haar eerder had overhandigd en keek sceptisch naar het oude, nogal verwaarloosd uitziende gebouw met boven de ingang een uithangbord waarop een rode kater was afgebeeld. 'Zo te zien is het meer een pub dan een hotel.'

'De Rode Kater is een *Inn*, een oude Engelse herberg,' verbeterde de notaris haar. 'Beneden zijn de gelagkamers, maar de bovenverdieping heeft acht kamers die verhuurd kunnen worden.'

'Ah.' Laura begon het te snappen. 'Er zit dus een horeca- en hotelvergunning op het perceel. Ik neem aan dat die bij verkoop overgaan op de volgende eigenaar?'

'Precies.'

'Ik begrijp het. Geen wonder dat die Mr Tremayne zo happig is. Zei u zojuist niet dat er een flink stuk land bij de herberg hoort? Een grote tuin en zelfs een kleine cottage, als ik u goed heb begrepen?'

'Eh...'

'Het gaat Mr Tremayne dus helemaal niet om het pand, maar om de grond en de hotelvergunning die daarvoor is afgegeven,' zei Laura ferm. Ze keek de notaris streng aan. 'U weet net zo goed als ik dat hij het gebouw zo snel mogelijk zal platgooien en er een supermodern hotel neer zal zetten. Eentje dat van alle comfort is voorzien, en per kamer meer zal opleveren dan alle acht kamers van de Rode Kater bij elkaar.'

De notaris verschoof een beetje ongemakkelijk op zijn stoel en ontweek haar blik. 'Mr Tremaynes plannen met het pand gaan mij niet aan. Het is mijn taak u zo goed mogelijk van advies te voorzien over uw erfenis, en ik denk dat een snelle verkoop u ten goede komt. Hoe langer u wacht, des te minder u ervoor zult krijgen.'

‘Onzin.’ Laura schudde haar hoofd. ‘Ik heb ooit een blauwe maandag voor een makelaar gewerkt, en een van de dingen die ik daar heb geleerd, is dat grond alleen maar meer waard wordt. Een paar weken meer of minder maakt echt niet uit.’ Ze schoof haar stoel achteruit en stond op. ‘Ik moet dit allemaal eerst rustig laten bezinken voor ik een beslissing neem. En ik wil de herberg uiteraard bekijken. Kunt u dat regelen?’

‘Natuurlijk. Martin Prowse is onze lokale makelaar en heeft het pand tijdelijk in zijn beheer. Zijn telefoonnummer staat in de papieren die ik u heb gegeven, maar ik kan hem ook voor u bellen. U blijft nog een paar dagen in Lerryn, neem ik aan?’

‘Dat is inderdaad mijn bedoeling,’ zei Laura. Ze hing haar tas over haar schouder en liep naar de deur. ‘Ik logeer in de Pirate’s Wife. U hebt mijn mobiele nummer, laat me zo snel mogelijk weten wanneer Mr Prowse tijd heeft om me de herberg te laten zien. Het liefst vandaag nog.’

‘U hoort snel van mij,’ beloofde de notaris, die haastig vanachter het bureau vandaan kwam om de deur voor haar open te houden. ‘Bedankt voor uw komst, Miss Kranendonk, en nogmaals gecondoleerd met uw verlies.’

‘Dank u.’ Laura gaf hem een kort knikje ten afscheid en stapte naar buiten, nog steeds beduusd van alles wat ze net had gehoord.

Het kantoor van notaris Geoffrey Aldermare bevond zich in een oud herenhuis aan de Fore Street in het centrum van Lerryn, niet ver van de Pirate’s Wife, de B&B waar ze gistermiddag laat was gearriveerd. Het was al bijna donker geweest, en veel puf om het dorp nog te bekijken had ze niet meer gehad. Op advies van haar behulpzame gastvrouw had ze in de ernaast gelegen pub een hapje gegeten, maar daarna was ze teruggegaan naar haar kamer, waar ze snel haar bed had opgezocht. Ze had als een blok geslapen, en het was maar goed dat ze de wekker had gezet, want ze betwijfelde of ze

anders op tijd wakker was geworden voor haar afspraak van vanmorgen met de notaris.

Met haar gedachten bij alles wat haar zojuist was verteld, slenterde Laura langzaam in de richting van de *Pirate's Wife*. Ze had dringend behoefte aan een kop koffie, en hoopte dat de pub waar ze gisteren had gegeten al open was. Dat bleek echter niet het geval, maar op de hoek van de straat zag ze een wit gebouw met daarvoor iets wat op een terrasje leek. Misschien kon ze daar wel een kop koffie krijgen.

Opgewekt liep ze erheen, maar toen ze dichterbij kwam, begon ze te twijfelen. Op de gevel stond '*Post Office*' en ook het uithangbord naast de deur gaf duidelijk aan dat dit het postkantoor was.

'Good morning, can I help you?' Een vrouw van een jaar of zestig kwam net naar buiten, een doekje en een spuitfles met schoonmaakmiddel in haar hand, en keek haar vragend aan.

'Eh... misschien. Ik ben op zoek naar een gelegenheid waar ik een kop koffie kan krijgen,' zei Laura.

'O, dan ben je hier helemaal aan het goede adres.' De vrouw glimlachte. 'Behalve het postkantoor is dit ook de supermarkt én de tearoom van het dorp. Ik ben Clarice, de eigenaresse. Ik wilde net de ramen gaan zemen, maar dat kan wel wachten.' Ze keek fronsend omhoog naar de lucht, waar een sombere, laaghangende bewolking hing. 'Zo te zien heeft het ook helemaal geen nut om dat nu te doen, want het lijkt er verdacht veel op dat het gaat regenen. Dus... kom maar gauw mee naar binnen.' Ze draaide zich om en gebaarde Laura haar te volgen.

De lichtgrijs geverfde deur gaf een vrolijk tingeltje toen Clarice hem openduwde. Nieuwsgierig stapte Laura over de drempel en tot haar verrassing zag ze dat de ruimte inderdaad opgedeeld was in drie verschillende gedeeltes. Meteen rechts was de balie van het postkantoor, dat door een laag scherm afgescheiden werd van het tearoom-gedeelte, waar een viertal vrolijk geel en blauw geschilderde tafeltjes

en stoelen stond. De linkerkant van de ruimte werd in beslag genomen door een zo op het oog goed voorziene minimarkt, waar behalve voorverpakte producten ook groenten en zelfs vers gebakken brood verkocht werd.

‘Ga zitten.’ Clarice maakte een uitnodigend gebaar naar de vier tafeltjes. ‘Het is niet groot en de menukaart is niet zo uitgebreid, zeker niet nu, in de winter, maar koffie met of zonder iets erbij is altijd mogelijk.’

Laura nam opgelucht aan een van de tafeltjes plaats en keek glimlachend om zich heen. ‘Het ziet er heel knus en gezellig uit.’

‘Dank je, dat is ook de bedoeling. Weet je al wat je wilt, of zal ik zo even terugkomen?’

‘Een cappuccino zou lekker zijn. En iets erbij... appeltaart of zo?’

‘Versgebakken vanmorgen.’ Clarice wees naar een vitrine aan de achtermuur. ‘Maar ik heb ook zelfgebakken notentaart en bosbessencake.’

‘O, dat klinkt allemaal heerlijk.’ Laura dacht even na. ‘Die notentaart wil ik wel proberen.’

‘Met slagroom? Een beetje verwennerij op zijn tijd kan geen kwaad, toch?’ Clarice gaf haar een knipoogje. ‘Ben je hier op doorreis? Ik heb je nog niet eerder gezien.’

‘Dat kan kloppen. Ik ben gisteren pas aangekomen en hoop een aantal dagen te blijven,’ vertelde Laura bereidwillig. ‘En ja, mét slagroom graag. Die extra calorieën loop ik er vast wel af. Ik heb begrepen dat je hier in de omgeving heerlijk kunt wandelen.’

‘Zeker weten. Nou ja, als het weer meewerkt natuurlijk. Wacht, ik ga eerst je koffie maken en als ik terugkom geef ik je wel wat tips voor leuke wandelingetjes, oké? Het is toch niet druk nu, de toeristen komen pas in het voorjaar, dus ik heb alle tijd voor een kletspraatje.’

Terwijl Clarice door een deur naast de vitrine verdween, trok Laura haar jas uit. Ze hing hem over de andere stoel en zakte met een diepe zucht onderuit.

Daar zat ze nou, in een tearoom op het platteland van Cornwall, ver weg van de beschaving en alles waaraan ze gewend was. Ze had beslist last gehad van een tijdelijke verstandsverbijstering toen ze eergisteren in Hoek van Holland op de nachtboot was gestapt omdat een of andere Engelse notaris erop had gestaan haar persoonlijk te willen spreken over een erfenis.

Dat het iets met oom Henry te maken moest hebben, had ze wel begrepen. Heel vroeger, toen ze een jaar of vijf was, was ze al eens met haar ouders in Lerryn geweest. Tante Connie, haar moeders zus, was jaren daarvoor met de Engelse Henry getrouwd en met hem in Cornwall gaan wonen. Het was de eerste en meteen de laatste keer geweest dat ze haar oom en tante had gezien. Tante Connie was in 2001 gestorven en hoewel Laura's ouders wel naar haar begrafenis waren geweest, was het contact met oom Henry in de jaren erna geheel verloren gegaan.

De reden daarvoor was Laura nooit duidelijk geworden, en ze kon het moeilijk aan haar ouders vragen, want die waren tien jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk. Ze had in geen jaren meer aan oom Henry gedacht, laat staan dat ze wist dat ook hij overleden was.

De brief van de notaris was echt als een complete verrassing gekomen, en in eerste instantie had ze niet geweten wat ze ermee aan moest. Uiteindelijk had ze er toch maar een belletje aan gewaagd, en van de notaris te horen gekregen dat het beter was als ze zo snel mogelijk naar Engeland kwam, zodat hij haar persoonlijk het testament kon voorlezen en van advies kon dienen over de gevolgen van haar erfenis.

Haar erfenis...

Een oude Engelse herberg op het platteland van Cornwall, dat was wat oom Henry haar had nagelaten. Of hij zevenentwintig jaar geleden die herberg ook al had gehad, kon ze zich niet meer herinneren. Wel dat haar oom en tante in een klein huisje hadden gewoond, waar ze een aantal keren op bezoek waren geweest. Logeren deden ze ergens anders, want het huisje was te klein geweest om de familieleden uit Nederland onderdak te bieden. Ze herinnerde zich ook nog dat ze een paar keer met zijn allen een uitstapje in de omgeving hadden gemaakt, al had ze geen idee meer waarheen. En dat, het kleine huisje en de uitstapjes, was eigenlijk het enige wat haar voor de geest kwam als ze terugdacht aan oom Henry.

En nu had hij aan dat kleine nichtje van toen al zijn bezittingen nagelaten...

‘Daar zijn we weer. Cappuccino voor mevrouw...’ Clarice zette met een grote glimlach de koffie voor haar neer, samen met een heerlijk uitziend stuk notentaart.

‘Jeetje, wat een groot stuk!’ riep Laura verschrikt uit.

‘Lekker toch?’ vond Clarice. Ze wees aarzelend naar de stoel tegenover Laura. ‘Eh... is het oké als ik er even bij kom zitten, of blijf je liever alleen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Juist leuk, een beetje aanspraak,’ vond Laura. ‘Waarom neem je zelf ook niet wat? Ik trakteer.’

‘Lief van je, maar dat hoeft niet. Ik had al een kopje voor mezelf ingeschonken, dat staat nog in de keuken. Ik wist niet zeker of je mij er wel bij wilde hebben.’ Clarice haalde snel haar eigen koffie op en kwam er gezellig bij zitten. ‘Zo, en nu vertellen. Ik ben helemaal niet nieuwsgierig, maar ik wil wel graag altijd alles weten. Dus kom maar op. Hoe heet je, waar kom je vandaan en wat brengt jou naar ons mooie dorpje, laten we daar maar mee beginnen...’

Laura lachte. ‘Lijkt me een goed begin. Ik ben Laura, ik kom uit Nederland en ik ben vroeger als kind al eens in Lerryn geweest. Niet dat ik me daar veel van herinner, hoor,

ik was pas vijf. Mijn oom en tante woonden hier, en daar gingen we op bezoek.'

'O? Wat leuk. En wie zijn jouw oom en tante dan? Wonen ze hier nog steeds?'

'Mijn tante is twintig jaar geleden overleden, en mijn oom...' Laura aarzelde even. 'Mijn oom is vorige maand plotseling gestorven. Henry heette hij. Henry McLeod.'

'Ach, ben jij familie van de oude Henry?' Clarice keek haar verrast aan. 'Ik wist helemaal niet dat hij nog familie had.'

'Mijn moeder was de zus van zijn vrouw,' legde Laura uit. 'Ze hadden al jaren geen contact meer, niet na de dood van mijn tante, dus zo vreemd is het niet dat je dacht dat hij geen familie had. Kende je hem?'

'Henry? Ja, natuurlijk. Hij was de eigenaar van de Rode Kater, en daar kwam ik vaak. Ik was goed bevriend met hem. Een lieve man, maar je moest je wel netjes gedragen in de bar, anders was hij ineens niet zo lief meer.' Clarice glimlachte weemoedig. 'Zelfs de opgeschoten dorpsjeugd had respect voor hem, want als je een pilsje te veel ophad en bonje maakte, dan gooide hij je er eigenhandig uit en mocht je de eerste paar weken niet meer binnen. Onvoorstelbaar dat hij er niet meer is. We konden het niet geloven toen we hoorden dat hij dood was. Hij was nog jong, nog geen zeventig, volgens mij.'

'Tweeënzeventig, zei de notaris vanmorgen,' vertelde Laura. 'Overleden aan een hartstilstand.'

'Ja, dat is wat ze zeggen...' Clarice keek even van haar weg.

Laura keek haar verbaasd aan. 'Wat bedoel je daarmee?'

Clarice aarzelde. 'Nou, zijn dood kwam totaal onverwacht. Ik mocht Henry graag, en... Nou ja, ik blijf het allemaal een beetje raar vinden.'

'Hoezo dan?' Laura fronste haar voorhoofd. 'Ik zou het graag willen horen, Clarice. Ik kende mijn oom niet, wat ik weet, heb ik van de notaris, en die vertelde me alleen dat hij is overleden aan een hartstilstand.'

Clarice keek een beetje bevreemd. ‘Was je bij de notaris? Ach, natuurlijk! Je bent familie. Betekent dat dan dat jij... dat jij Henry’s erfgenaam bent?’

Laura knikte. ‘Ja, dat klopt. Mr Aldermare vertelde me zojuist dat oom Henry me al zijn bezittingen heeft nagelaten, waaronder de herberg. Ik kan het nog niet echt bevatten. Hij kende me nauwelijks, alleen van zeventwintig jaar geleden, toen we hier een weekje op bezoek waren. Ik vind het best verdrietig dat ik er niet bij was toen hij werd begraven, maar de notaris vertelde dat hij specifieke instructies had gekregen van oom Henry om mij pas na de begrafenis op de hoogte te stellen van zijn overlijden.’

Clarice legde even haar hand op Laura’s arm. ‘Dat klinkt helemaal als Henry. We hebben hem een mooie begrafenis gegeven, als dat een troost voor je is,’ zei ze. ‘Hij ligt op het kerkhof in St. Veep, dat is de dichtstbijzijnde begraafplaats. Als je wilt, kan ik je wel uitleggen hoe je daar moet komen, het is niet ver, maar een paar kilometer. Je kunt er zelfs naartoe lopen.’

‘Graag, dat ga ik de komende dagen zeker doen,’ zei Laura dankbaar.

‘Dus dan ben jij de nieuwe eigenaar van de Rode Kater...’ Clarice keek haar fronsend aan. ‘Misschien ga ik nu buiten mijn boekje, maar ik raad je aan om geen overhaaste beslissingen te nemen wat je erfenis betreft. Ik heb het gevoel dat Geoffrey Aldermare er een persoonlijk belang bij heeft als de Rode Kater snel wordt verkocht.’ Ze boog zich vertrouwelijk naar Laura toe. ‘Ik weet toevallig dat ze daar een paar weken voor Henry’s dood nog een grote ruzie over hebben gehad. Geoffrey vond namelijk dat Henry de Rode Kater zo snel mogelijk moest verkopen, maar Henry wilde daar niets van weten. En niet lang daarna vonden ze hem dood in zijn bed... Let wel, ik zeg niet dat Geoffrey er iets mee te maken had, maar Henry was voor zijn leeftijd in prima

conditie. Hij was zelden ziek, en over hartproblemen heeft hij het nooit gehad.'

'Op zijn leeftijd is een hartstilstand anders niet echt abnormaal,' merkte Laura voorzichtig op.

'Nee, dat niet, maar toch...' Clarice boog zich nog dichter naar haar toe en ging op fluisterton verder: 'May Harris, Henry's buurvrouw die een eindje verderop aan de weg woont, zweert dat ze die avond een auto heeft gehoord die na sluitingstijd naar de Rode Kater reed. De politie zegt echter dat er geen enkele aanwijzing is dat hij bezoek heeft gehad. De bestuurder van die auto heeft zich nooit gemeld, en May... Nou ja, May is een oude vrouw, die zich volgens hen zomaar vergist kan hebben in de dag.'

'Maar jij denkt dat niet?'

'Nee. Ik denk inderdaad dat er die avond iemand bij Henry op bezoek is geweest. Waarom weet ik niet, en ik heb ook geen idee of het in verband staat met zijn dood. Maar waarom heeft diegene zich dan niet gemeld?'

Laura wist niet goed wat ze ervan moest denken. 'Als de politie tot het besluit is gekomen dat zijn dood natuurlijk was, en als er geen sporen zijn van inbraak, of... of van een bezoeker, dan is het opsporen van die persoon ook niet echt van belang, toch?'

Clarice zuchtte. 'Nee, waarschijnlijk niet. Je hebt natuurlijk gelijk, maar... Nou ja, belooft me alleen dat je de Rode Kater niet meteen in de verkoop gooit, wat Geoffrey ook tegen je zegt. Ik vertrouw hem voor geen cent.'

Ze schrokken allebei toen het belletje van de voordeur klingelde en een jonge vrouw naar binnen stapte. Clarice sprong meteen overeind. 'Een klant. Sorry, ik moet gaan. Maar het was fijn om kennis met je te maken. Ik hoop dat we elkaar nog vaker zullen zien.'

'Dat hoop ik ook,' zei Laura, en ze meende het oprecht. Ze was een beetje geschrokken van wat Clarice had verteld. Het was niet in haar opgekomen om vraagtekens te zetten bij de

opdringerige manier waarop de notaris haar een snelle verkoop had geadviseerd, maar als hij er een persoonlijk belang bij had...

Diep in gedachten werkte ze de laatste stukken van haar notentaart naar binnen en dronk haar koffie op. Ze wilde net haar portemonnee pakken om af te rekenen, toen haar mobiel overging. De notaris, zag ze op de display.

‘Miss Kranendonk, ik heb zojuist met Martin Prowse gesproken,’ viel hij met de deur in huis. ‘Hij zou u nú de herberg kunnen laten zien, later op de ochtend heeft hij andere afspraken. Schikt u dat? Als u zegt waar hij moet zijn, komt hij meteen naar u toe om u op te halen.’

‘Dat is aardig van hem,’ zei Laura. ‘En ja, het komt mij uitstekend uit om dat nu meteen te doen. Ik ben bij het postkantoor, in de coffeeshop.’

‘De... O, u bedoelt de tearoom,’ corrigeerde de notaris haar. ‘Mooi, dat geef ik door. Dan komt hij er zo aan. En misschien kunnen wij later vandaag nog even verder praten over wat u met de herberg wilt? Om een uur of vijf?’

‘Het spijt me, maar vanmiddag komt mij niet uit,’ zei Laura ferm. ‘Er komt zoveel op me af, daar wil ik eerst eens rustig een nachtje over slapen. Ik bel u wel als ik eraan toe ben. U hoort van mij.’ Ze verbrak de verbinding en staarde even peinzend voor zich uit.

Geoffrey Aldermare was inderdaad wel erg happig om de boel af te handelen. Maar dan was hij bij haar toch echt aan het verkeerde adres. Hoe harder hij pushte, hoe argwanender ze werd. Ze mocht er dan uitzien als ‘een langbenige, leeghoofdige blonde Barbiepop’ zoals haar ex-man haar in het verleden nogal denigrerend placht te omschrijven, aan haar verstand mankeerde echt helemaal niets. En datzelfde verstand zei haar op dit moment luid en duidelijk dat haastige spoed in dit geval niet goed was.

Door het raam zag ze een auto voor het postkantoor stoppen, met achter het stuur een goed in het pak zittende

man van een jaar of dertig. Hij zag eruit als het prototype van 'de snelle makelaar', en het kon eigenlijk niet missen dat dit de door de notaris gestuurde Martin Prowse was. Grote kans dat ook hij zou aansturen op een snelle verkoop als hij een vriendje van die Geoffrey Aldermare was. Maar dat kon de beide heren nog weleens vies tegenvallen...

Vastbesloten om niets te overhaasten, trok Laura haar jas aan, rekende bij Clarice haar koffie af met de belofte snel terug te komen, en stapte naar buiten.